

Elly Griffiths

Een afgelegen plek

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

DE FONTEIN

Voor Francesca, William en Robert – die naar
mijn eerste serie verhalen luisterden

‘Het waren de pootafdrukken van een gigantische hond!’

Arthur Conan Doyle,
De hond van de Baskervilles

Proloog

Een enorme hoeveelheid bloed, dat is wat hij zich altijd zal herinneren. Er ligt bloed op het gras en zelfs op de bomen; het druipt in de modder als een plaag uit het Oude Testament. Hij volgt zijn vader, die bloedsporen achterlaat in het huis, en wanneer hij zwaar tegen de muur leunt om zijn laarzen uit te trekken, resulteert dat in een bloederige handafdruk op het gele behang. Zijn vader gaat naar de woonkamer, gaat op zijn stoel bij de haard zitten en slaat de krant open, bijna alsof er niets is gebeurd, bijna alsof zijn handen niet meer besmeurd zijn met haar bloed.

Hij gaat terug naar de schuur. De hond komt naar hem toe, leunt tegen hem aan alsof hij het begrijpt. Het is de enige keer dat de hond genegenheid toont en hij veronderstelt dat hij daar dankbaar voor is. Maar diep vanbinnen vraagt zich af of hij ooit nog echte menselijke emoties zal kunnen voelen. Er is even iets van actie als de ambulancemedewerkers hun werk doen en de afgedekte brancard in één gemakkelijke vloeiende beweging in het voertuig manoeuvreren. Dan rijdt de auto knarsend weg over het grind en vliegen er vogels op uit de velden, waar ze zich tegoed hebben gedaan aan de maïs. En dan is plotseling alles stil. Alleen de windhaan draait langzaam op het dak. Het is alsof het huis zich op de een of andere manier heeft teruggetrokken en het er vanaf nu altijd stil zijn, hoeveel lawaai er in de buitenwereld ook is.

Woensdag 18 september 2019, 00.10 uur

Overal langs de kust van deze uiterste oostelijke rand van Engeland wordt het vloed. De golven rollen over het donkere zand in Holme, ze beuken tegen de veelkleurige kliffen in Hunstanton en slaan tegen de ramen in Happisburgh, waarmee ze de huiseigenaars eraan herinneren dat dit land slechts in bruikleen is. En op deze landtong die uitsteekt in de Noordzee komt het opkomend tij van alle kanten, waardoor beekjes in lagunes veranderen en lagunes in ondoorgrondelijke meren.

De Night Hawks zijn zich bewust van het oprukkende water, dit is tenslotte gevaarlijk gebied. Maar het zijn jagers en het bloed kruipt waar het niet gaan kan. In het zand bij Blakeney Point zijn munten uit de ijzertijd ontdekt en er gaan geruchten dat ze deel uitmaken van iets heel groots, misschien zelfs van een echte schat. De mannen verspreiden zich met oplichtende en zoemende metaaldetectors over het strand, waar de zee komt binnenrollen als witte golven op zwart water.

Een jongeman met een zaklamp die als een derde oog op zijn hoofd is bevestigd, roept: 'Hier is iets!' De andere Night Hawks gaan naar hem toe en hun machines pikken de boodschap op – de roep van metaal onder het aardoppervlak.

'Hier kunnen meer munten liggen.'

'Het kan ook een harnas zijn...'

'Of een metalen halsring. Of armringen.'

Ze beginnen te graven en iemand plaatst een booglamp. Pas als er iemand 'Vloed!' roept, beseffen ze dat het water hen bijna heeft bereikt. Dan klinkt er opnieuw een kreet, afkomstig van Troy, een jonge Night Hawk die bij de monding van een van de rivieren staat die zich landinwaarts slingeren. Zijn kameraden lopen plonzend naar hem toe, ze zorgen ervoor dat hun

metaaldetectors boven water blijven.

‘Er is hier iets...’ zegt Troy. ‘Ik viel er bijna over.’ Hij is erg jong; zijn stem trilt en breekt dan.

Alan, een oudere Night Hawk, probeert hem in het donker bij zijn schouder te pakken. ‘Wat is er, knul?’

Een ander lid van de club richt zijn zaklamp op de grond, dicht bij Troys voeten. En dan zien ze het allemaal: eerst wat kleren die in het opkomende tij bewegen, waardoor ze de indruk krijgen dat het om iets levends gaat. Maar dan: een dood lichaam, gevangen in een kluit zeegras, met een arm uitgestrekt alsof hij om hun hulp vraagt.

I

Woensdag 18 september 2019

Ruth parkeert op haar vaste plek onder de lindeboom en neemt de gebruikelijke route door de afdeling Natuurwetenschappen naar de gang waar Archeologie zit. De route is zo vertrouwd dat ze bijna stopt bij haar oude kantoor, de plek waar ze twaalf jaar geleden inspecteur Nelson voor het eerst ontmoette. Met slechts een kleine aarzeling vervolgt ze haar weg en loopt ze naar de laatste deur, met daarop een nieuwe plaque: DOCTOR RUTH GALLOWAY, HOOFD ARCHEOLOGIE.

Deze hoekkamer heeft twee ramen en ruimte voor een bank, maar ook voor een bureau, stoelen en een ronde tafel voor vergaderingen en werd eerder gebruikt door Phil Trent, de oude baas van Ruth. Maar Phil is met vervroegd pensioen en nu heeft Ruth deze topjob. Niet dat afdelingshoofd aan de University of North Norfolk dé baan aller banen is – Ruths vorige baan als universitair hoofddocent aan een college in Cambridge was waarschijnlijk prestigieuzer – maar op dagen als deze, als ze vanuit haar raam de vijver kan zien glinsteren en de nieuwe eerstejaars over de campus ziet lopen, geeft het haar wel een heel bijzonder gevoel. Ik ben de baas, denkt Ruth terwijl ze haar laptop op het bureau zet en naar het intranet van de universiteit klikt. Het is een goed gevoel, maar ze moet niet te machtsbepaald worden en haar kat tot senator benoemen en het personeel dwingen haar ‘Opperste Leider’ te noemen. Het is nog steeds een modale baan op een modale universiteit. Maar ze heeft tenminste haar eigen koffiezetapparaat.

Als ze op het punt staat haar eerste espresso van de ochtend te drinken, wordt er kort op de deur geklopt. Voordat Ruth ‘Ga

weg' kan roepen, wordt de ruimte voor haar volledig gevuld door David Brown, de nieuwe docent archeologie en in feite haar vervanger.

'Ik heb nagedacht over de introductie voor de nieuwe studenten,' oreert David, zonder zelfs maar 'Goedemorgen, Opperste Leider' te zeggen. 'Het is toch te gek voor woorden dat we ze niet zo snel mogelijk laten graven. We vertellen ze al die onzin over onderzoeksmethoden, maar laten ze pas in het tweede semester daadwerkelijk de handen vuilmaken.'

Ruth zucht. In principe is ze het met hem eens. Graven, 'je handen vuilmaken', is een van de leukste onderdelen van de archeologie. Ze zou graag willen dat haar studenten de sensatie die gepaard gaat met een ontdekking zo snel mogelijk ervaren. Maar er zijn praktische bezwaren. Hoewel Norfolk in archeologisch opzicht een van de rijkste gebieden ter wereld vormt, worden er altijd maar een paar opgravingen tegelijk gehouden, en die zouden verpest kunnen worden door overijverige eerstejaars die de sleuven vertrappen. Daarnaast zullen de studenten teleurgesteld zijn als ze na een dag in de bitterkoude oostenwind alleen een spijker of een jubileummunt uit 1977 hebben opgegraven.

'We hebben het daar wel eerder over gehad,' zegt ze. *Voordat jij kwam en alles ontwrichtte*, is de onderliggende tekst. 'Maar er is op dit moment niet echt een geschikte opgraving. Caistor St Edmund heeft Romeinse specialisten nodig en bij Sedgeford graven ze alleen in de zomer.'

'Dan moeten we met een eigen opgraving starten.'

'Daar hebben we de financiering niet voor,' zegt Ruth. Ze weet nog hoe ze zich altijd doodergerde aan Phil met zijn voortdurende geklets over subsidies en financiering, en nu zingt ze hetzelfde liedje. Maar de harde realiteit is inderdaad dat ze niet het geld of de mankracht hebben om met een nieuwe opgraving te beginnen, tenzij er op magische wijze ergens op een strand in Norfolk nog een palencirkel uit de bronstijd opduikt.

'Ons introductieprogramma is verouderd,' zegt David. 'Er is niet genoeg aandacht voor isotopen- of DNA-onderzoek.'

Ruth, die het programma zelf heeft bijgewerkt, werpt hem

een boze blik toe, maar ze wordt afgeleid door haar telefoon. *Nelson*, staat er op het scherm.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt ze, ‘ik moet dit telefoontje aannemen.’

David begrijpt de hint niet; hij gaat niet weg, maar gaat voor haar staan en belemmert de lichtinval.

‘Ruth,’ zegt Nelson. Ook hij doet nooit aan vriendelijkheden als ‘hallo’ of iets dergelijks. ‘Ik ben in Cley. Er is een lichaam aangespoeld bij Blakeney Point. Ik denk dat je beter even kunt komen kijken.’

Ruth weet niet precies hoe David Brown erin is geslaagd om ook mee te komen, want ze heeft hem beslist niet uitgenodigd. Ze stapt in haar met kalkspatten besmeurde Renault en het enige wat ze weet is dat David met zijn lange benen dubbelgevouwen op de passagiersstoel naast haar plaatsneemt en de stoel zonder haar toestemming verzet. Ze kan hem ook niet zeggen dat hij moet uitstappen, want de lessen zijn nog niet begonnen. De enige officiële activiteit van de dag is de meet-and-greet met de eerstejaars om vijf uur. Ze veronderstelt dat David alle tijd van de wereld heeft om een dood lichaam te inspecteren.

‘Dit kan wel even duren,’ zegt ze als ze weer uit haar eigen bubbel komt. ‘Ik ben speciaal adviseur van het politiekorps van Noord-Norfolk. Ze willen waarschijnlijk dat ik naar de positie van het lichaam kijk en een forensische analyse maak.’

Het enige wat David zegt is: ‘Pas op de heg,’ omdat Ruth de bocht te krap neemt. Ze hoort het tandenknarsend aan.

Ruth weet niet precies waarom David haar zo irriteert. Ze hebben hetzelfde academische specialisme, de prehistorie, wat niet echt helpt, maar het is deels de reden waarom Ruth David in dienst heeft genomen; hij kan de colleges gaan geven die eerder haar domein waren. Ze hebben zelfs allebei aan het University College London gestudeerd, hoewel David vier jaar ouder is dan Ruth en ze dus niet in hetzelfde jaar zaten. David ging destijds in Zweden wonen en werken, waardoor hij op vijfenvijftigjarige leeftijd nog moest solliciteren naar een baan bij de UNN. Maar

hij was een goede kandidaat en Ruth heeft geluk dat hij erbij is. Het vervelende is dat hij doet alsof hij dat maar al te goed weet.

Het is niet ver naar Cley en David zwijgt het grootste deel van de rit. Ruth verdomt het om een praatje te maken, hoewel ze hem graag zou willen wijzen op de schoonheid van het landschap: het gele gras en het blauwe water, de huisjes van vuursteen en de vissersboten in de haven. Maar David kijkt nauwelijks op van zijn telefoon. Wat een sukkel, denkt ze.

Nelson wacht hen op aan het begin van de parkeerplaats. Ruth herinnert zich dat ze jaren geleden op de parkeerplaats van Blakeney hadden afgesproken toen ze Cathbad, die toen in een caravan woonde, wilden verhoren. Nu bezit Cathbad een charmante cottage in het nabijgelegen Wells, waar hij met zijn partner en drie kinderen woont. Alles verandert, denkt Ruth terwijl ze de auto parkeert en haar rubberlaarzen pakt. Ter ere van de meet-and-greet draagt ze haar mooiste laarsjes en ze wil niet het risico lopen dat ze nat worden. David bekijkt haar met een sarcastische blik. Hij draagt hybride sneakers/schoenen die waarschijnlijk niet erg geschikt zijn voor al de modder en het zand.

‘Waarom duurde het zo lang?’ vraagt Nelson, zodra Ruth binnen gehoorsafstand komt.

Sommige dingen veranderen nooit.

‘Dit is een collega van mij, David Brown,’ zegt Ruth, de opmerking van Nelson negerend. ‘David, dit is inspecteur Nelson.’ Ze noemt Nelsons voornaam niet omdat niemand in Norfolk hem Harry noemt, behalve zijn vrouw.

Nelson knikt naar David en richt zich weer tot Ruth. ‘Het lichaam ligt een eindje verderop op het strand. We moeten opschieten, want het wordt vloed.’

De enige manier om Blakeney Point te bereiken is per boot of te voet vanuit Cley. Te voet is het, naar verluidt, een pittige, ruim zes kilometer lange tocht. Ruth heeft het zelf nooit geprobeerd. Ze heeft wel samen met Kate de boottocht gemaakt om de zeehonden te zien die op de zandbank rondhangen als dronkaards die het café uit zijn gegoooid. Ze hoopt dat de wan-

deling van vandaag niet te zwaar wordt. Het is een prachtige herfstdag, maar ze heeft geen zin om urenlang in rubberlaarzen over het kiezelstrand te sjokken. Nelson loopt voorop en Ruth moet zich haasten om hem bij te houden. Ze is niet van plan om achter de twee mannen aan te lopen, maar gelukkig treuzelt David om met zijn telefoon foto's te maken.

Ze lopen langs het strand, een kiezelstrand met struiken aan de ene kant en de zee aan de andere kant. Af en toe ziet Ruth gele hoornpapaver en zeekraal. Er vaart een jacht voorbij, de helderwitte zeilen steken fel af tegen het blauw. In de verte staat een merkwaardig blauw huis, als een omgekeerde boot. Net als Ruths benen pijn beginnen te doen, loopt Nelson landinwaarts. Hier zijn poelen met stilstaand water, waar de vogels, wanneer ze passeren, in zwermen opstijgen. Uiteindelijk bereiken ze een uitstekend gedeelte waar gele politietape vrolijk in de wind wappert. Twee mensen in witte overalls staan aan de rand van het water.

‘Moeten wij ook een pak aan?’ vraagt Ruth.

‘Nee, zo dichtbij hoeven we niet te komen.’

Ruth kijkt hem vragend aan maar zegt niets. Ze beklimmen de kiezelbank zodat ze op de inham neerkijken, waar het water landinwaarts begint te stromen. Op de hoger gelegen grond is een tent opgezet, maar door de open flappen kan Ruth de vorm van een lichaam zien.

‘Een man,’ zegt Nelson. ‘Jong, zo te zien rond de twintig. We nemen natuurlijk zijn DNA af, maar dat is alleen van nut als het overeenkomt met iemand in onze database. Ik denk dat hij een illegale immigrant is... een vluchteling,’ corrigeert hij terwijl hij Ruth aankijkt.

‘Waarom denk je dat hij een migrant is?’ vraagt David. ‘Omdat hij er “buitenlands uitziet”?’ Hij plaatst minachtend aanhalingstekens rond de woorden.

‘Nee,’ zegt Nelson. Hij kijkt David dreigend aan maar houdt zijn stem vlak. ‘We hebben meldingen gehad van migrantenboten die deze kant op komen. Ze gaan in de richting van Southwold omdat daar geen kustwacht is.’

Ruth kijkt naar de tent. Ze kan het hoofd goed zien, donker haar dat opwaait in de wind. Het lichaam van een jonge man. Heeft hij echt honderden kilometers gereisd om hier op een onbekende kust aan te spoelen? Ze zegt hardop wat haar sinds Nelsons telefoontje bezighoudt. 'Als je weet wie hij is en waarom hij hier is, waarom heb je mij dan nodig?'

'Omdat zijn lichaam is gevonden door een aantal archeologen,' zegt Nelson. 'Een club metaaldetectoristen die zichzelf de Night Hawks noemen. En omdat ik geloof dat ze ook nog iets anders hebben gevonden.'

‘Mensen die zich bezighouden met *nighthawking* zijn geen archeologen,’ zegt Ruth.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Nelson. ‘Ze leken me behoorlijk professioneel. Veel apparatuur en zo.’ Ze zijn over het strand naar een plek gelopen waar enorme hopen omgewoelde aarde liggen, alsof een reuzenkind er een zandkasteel heeft gebouwd.

‘Het zijn geen archeologen, het zijn amateurs die op zoek zijn naar een schat. Ze hebben geen idee hoe ze een opgraving moeten doen of hoe ze de context moeten interpreteren. Ze duiken er gewoon bovenop en als ze iets blinkends zien graven ze dat op.’

‘Wauw,’ zegt David. ‘In Norfolk is het elitarisme nog springlevend.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt Ruth.

‘Archeologie is niet alleen voorbehouden aan mensen met een diploma. Detectoristen zijn volwaardige leden van de samenleving en deze vondsten behoren het volk toe.’

‘Ik heb geen probleem met metaaldetectoristen met een vergunning,’ zegt Ruth, ‘maar Nelson noemde deze mensen *night hawks*; *nighthawking* betekent dat er archeologische artefacten worden gestolen, vaak met behulp van metaaldetectors.’ Ze hoort zelf dat ze haar stem verheft en haalt een keer diep adem. Ze wil niet dat Nelson haar hoort ruziën met een collega. Nou ja, strikt genomen met een werknemer.

‘Zo noemden ze zichzelf,’ zegt Nelson. ‘Hoe vervelend ik het ook vind om deze academische discussie te onderbreken, zoals ik al zei: het lichaam is gevonden door een paar metaaldetectoristen die eigenlijk hiernaar op zoek waren.’ Hij wijst naar de heuvel.

‘Wat is dat?’ vraagt Ruth.

‘Het lijkt op een berg oud metaal,’ antwoordt hij. ‘Ik dacht dat je misschien wel even wilde kijken.’

Ruth voelt haar hart sneller kloppen. Dit deel van de kust staat bekend om de schatten die er begraven liggen. Er was de schat bij Snettisham met sieraden van edele metalen, alsof de inhoud van een Romeins-Britse juwelierszaak gewoon onder de grond lag te wachten om ontdekt te worden. Dan was er de torque van Sedgeford, een gedraaide gouden halsring, en de zilveren munten van de Iceni bij Scole. Oud metaal, had Nelson gezegd, maar hij zou een schat uit de ijzertijd nog niet kunnen onderscheiden van de inhoud van de speelautomaten op de Golden Mile in zijn geliefde Blackpool.

‘Die metaaldetectoristen waren hier gisteravond met hun apparatuur en lampen en wat al niet meer,’ zegt Nelson. ‘Ze vonden dit en raakten helemaal opgewonden, maar toen vond Troy Evans, een jonge knul en een van de Night Hawks, het lichaam. Ze hebben de politie gebeld en twee lokale agenten zijn ter plaatse gekomen. Ik ben vanmorgen meteen gebeld.’

‘We moeten deze plek beveiligen,’ zegt Ruth. ‘We moeten voorkomen dat anderen de boel vertrappen. Kun je dit onderdeel maken van de plaats delict?’

Ze maakt half en half een grapje, maar Nelson zegt: ‘Ik neem aan van wel, want het metaal is tegelijk met het lichaam gevonden. Wel een rare plek om iets te begraven, vind je niet?’

‘Niet echt,’ zegt Ruth. ‘Tweeduizend jaar geleden zou dit ruim boven de vloedlijn hebben gelegen.’

‘Maar waarom zou je iets op het strand willen begraven?’

‘Het kan een offergave zijn geweest. Een offer aan de zee-goden.’ Ze kijkt Nelson aan en ze weet dat ze allebei denken aan de lichamen die hier dichtbij in het zand begraven liggen, vermoord om naamloze, wraakzuchtige goden gunstig te stemmen. Ze hebben het gat bereikt – het is nauwelijks een sleuf te noemen – en Ruth kan het doffe schijnsel van het groenachtige metaal zien.

‘Soms vind je een schat die is achtergelaten,’ zegt David. ‘Van een krijgsheer op de vlucht, misschien vluchtend naar

Scandinavië. Ze begroeven hun schatten in de hoop dat ze ooit zouden terugkomen om ze op te halen.' Hij hurkt neer om te kijken. Ruth is blij om te zien dat zijn schoenen en broek nat zijn en vol zand zitten. Hij buigt zich nog dichter naar het gat, en als hij spreekt klinkt zijn stem anders, hees van opwindning. 'Ruth! Volgens mij komt dit uit de bronstijd.'

Ruth doet een stap naar voren om het beter te kunnen zien. Een schat uit de bronstijd zou inderdaad een prachtige vondst zijn. Zeldzamer en ouder dan de andere schatten. Ze buigt zich naar voren – ze komt ongemakkelijk dicht bij David – en ziet iets wat lijkt op een deel van een speer, een beetje in de vorm van de schoppen in een kaartspel.

'Gebroken zwaarden,' zegt David. 'Dit zou van de klokbeker-cultuur kunnen zijn.' Ruth weet dat de bronstijd, en de klokbekercultuur in het bijzonder, Davids specialiteit is.

Ze heeft haar gereedschap meegenomen: een rugzak met troffel, borstel en gripzakjes. Ze veegt de zanderige grond van het metaal en ziet iets anders in de aarde eronder, iets wat glad en gebroken wit is.

Nelson doet een stap naar voren.

'Wat is dat?'

'Ik denk dat het een deel van een schedel is,' zegt ze.

'Ligt daar een lichaam?' Ruth voelt Nelsons opwindning, zelfs zonder naar hem te kijken.

'Ik denk het wel. We moeten een volledige opgraving doen.'

David heeft de troffel gepakt en het gebied rond het bot breder gemaakt. 'Ik denk dat hier nog meer ligt. Het lijkt erop dat we onze opgraving hebben.' Hij grijnst naar haar. Het is de eerste keer dat Ruth hem ziet glimlachen, en het effect is dat zijn gezicht er nog verbeterener uitziet dan eerst. Ze glimlacht niet terug. Er is tenslotte iemand dood, twee mensen zelfs, als je het lichaam meetelt dat tussen de speren of zwaarden uit de bronstijd ligt. En dat doet ze.

'Fijn dat er nog iemand blij is,' zegt Nelson. 'De wind waait uit een slechte hoek.' Ook dit klinkt plotseling nogal onheilspellend, vooral omdat het in de laatste paar minuten harder is

gaan waaïen. Het zand komt met vlagen los van het strand en belandt in Ruths haar en ogen. Ruth vermoedt dat Nelson de uitdrukking van zijn moeder heeft; het is nooit een goed teken als hij Maureen begint te citeren.

Als Ruth en haar assistent naar de parkeerplaats zijn teruggesjokt, keert Nelson terug naar de plaats delict. Het forensisch team moet snel werken vanwege het opkomende tij. De Night Hawks hebben het lichaam vannacht naar hoger gelegen grond verplaatst. Normaal gesproken zou Nelson ze vervloeken voor die tussenkomst, maar in dit geval was het het enige wat ze konden doen. Het tij steeg snel en tegen de tijd dat de politie er zou zijn, zou het lichaam door het water zijn meegenomen. Het betekent wel dat ze geen aanwijzingen meer uit de omgeving kunnen halen, 'de context', zoals Ruth zou zeggen. En ze moeten de dode man opnieuw verplaatsen voordat het rond het middaguur weer vloed wordt.

Na een kort gesprek met de medewerkers van het forensisch team gaat Nelson terug. Hier kan hij niets meer doen. Hij is geen fan van de noordelijke kust van Norfolk, van de kilometers zand en rotsen en schamele begroeiing. En het stinkt er ook nog, een afschuwelijke zilte geur, zonder het aroma van azijn en patat dat in echte badplaatsen hangt. Terwijl hij voorzichtig over het natte zeewier loopt, ziet hij een vrouw in een gele regenjas op zich afkomen. Adjunct-inspecteur Judy Johnson is altijd precies goed gekleed voor de weersomstandigheden. Cathbad, haar partner, zegt dat dat komt doordat ze naar de weergoden luistert.

'Hi, baas,' zegt Judy als ze dichterbij komt. 'Ik zag Ruth net weggaan. Wie was dat bij haar?'

'Een of andere eikel van de universiteit. En raad eens? We hebben nog een lichaam gevonden.'

'Is er weer een lichaam aangespoeld?'

'Nee. Ruth denkt dat er een skelet begraven ligt bij een berg oud metaal, hogerop op het strand. Daar was die Night Hawks-bende naar op zoek. Ze noemen het een schat, ze wisten natuurlijk niet dat daar ook nog een lichaam lag.'

‘Heb je Ruth daarom gebeld?’

‘Nee.’ Nelson kijkt haar niet aan. ‘Ik had geen idee van het skelet, maar ik dacht dat ze sowieso geïnteresseerd zou zijn, omdat er een paar lui van haar kliek bij betrokken waren. Hoewel Ruth zegt dat metaaldetectoristen geen echte archeologen zijn.’

‘Cathbad gaat soms op pad met de Night Hawks,’ zegt Judy. ‘Hij zegt dat het echte zoekende zielen zijn.’

Dat past wel in het plaatje, denkt Nelson. Cathbad is een druide. Hij geeft ook meditatielessen en in een ver verleden is hij archeoloog geweest. Nelson betwijfelt of er überhaupt een groep lokale excentriekelingen bestaat die Cathbad niet kent. En als ze ’s nachts op pad gaan en daarbij een paar wetten overtreden, dan is dat echt iets voor hem. Zoekende zielen inderdaad. Hij weet nooit precies wat Judy, zijn beste en meest rationele agent, van de overtuigingen van haar partner vindt. Ze slaagt er in elk geval in om dit soort dingen met een uitgestreken gezicht te zeggen.

‘We moeten de archeologische vindplaats veiligstellen,’ zegt Nelson. ‘En de lijkschouwer informeren. Hoewel het lichaam duizenden jaren oud zal blijken te zijn.’

‘Misschien niet. Er zijn wel vreemdere dingen gebeurd.’

‘Jazeker, en meestal bij ons.’

‘Weten we iets over het lichaam dat vannacht op het strand is aangespoeld? Is hij al geïdentificeerd?’

‘Nee,’ antwoordt Nelson. ‘Ik denk dat hij afkomstig is van een migrantenboot. Heeft de kustwacht nog iets gemeld?’

‘Nee. Ik heb vanmorgen alle stations gebeld. Ze kunnen natuurlijk ergens aan land zijn gekomen waar geen controles zijn. Wie was er als eerste ter plaatse?’

‘Agent Nathan Matthews en agent Mark Hammond. Plaatselijke jongens. Goede agenten. Ik heb vorig jaar in Cley kort met hen samengewerkt.’

‘Ik zal hun verslag lezen, maar zal ik ze later ook nog laten komen voor de briefing? Het zou goed zijn om het verhaal in hun eigen woorden te horen. Vooral omdat we geen forensisch bewijs van de plaats delict hebben.’

‘Goed idee.’

‘Het wordt vloed,’ zegt Judy als er, alsof het zo is afgesproken, een golf over de kiezels rolt en vlak voor hen breekt. ‘We moeten het lichaam verplaatsen. Ik heb al een privéambulance opgeroepen.’

‘Regel jij dat maar. Briefing om drie uur. Tot straks.’

‘Super Jo was naar je op zoek,’ zegt ze over haar schouder. ‘Ik heb gezegd dat je er niet was.’

‘Perfect.’ Zijn baas, hoofdinspecteur Jo Archer, probeert hem altijd zover te krijgen dat hij met haar komt overleggen. Hij krijgt de meeste lichaamsbeweging met zijn pogingen haar te mijden.

Verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

De vrouw in het blauw

Dodentunnels

Een duistere engel

Cirkel van steen

De lantaarnmannen

Een afgelegen plek

Eerste druk juli 2025
Dit is deel 13 in de serie 'Ruth Galloway'.

Oorspronkelijke titel *The Night Hawks*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company
Copyright © Elly Griffiths 2021
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7487 2
ISBN e-book 978 90 261 7488 9
ISBN luisterboek 978 90 261 7489 6
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.